

9-N: justícia espanyola contra independentisme català

written by Jaume Renyer | 18 de febrer de 2017

El 6 de febrer va començar a Barcelona el judici contra el President Mas i les antigues conselleres Rigau i Ortega que comandaren la consulta del 9-N del 2014, una expressió de la voluntat popular extra-jurídica després que el Tribunal Constitucional avortés el Decret 129/2014 que la convocava oficialment. El govern espanyol la va tolerar, no es va atrevir a impedir-la per la força, i posteriorment en comprovar-ne l'èxit, va decidir penalitzar-la perquè la previsible condemna serveixi per dissuadir el President Puigdemont de complir el mandat parlamentari sorgit de les eleccions del 27-S.

El judici és un episodi rellevant, però no pas l'últim, d'un conflicte polític entre l'ordre estatal, representat avui pels jutges del TSJC, i els catalans que es volen autodeterminar, personificats avui en els tres processats, dos mons distants amb valors diferents, i cal analitzar-lo en el context del procés en curs.

En primer lloc, il·lustra la determinació del poder espanyol d'emprar tots els mitjans al seu abast i durant el temps que calgui per estroncar la dinàmica social i política de l'independentisme català. **No hi haurà negociació de cap mena ja que el propòsit de l'integrisme espanyol és reinstaurar el règim d'ocupació de Catalunya encetat el 1939, ara sota la forma constitucional.**

Aqueixa determinació exterminadora envers la catalanitat deixa a la vista encara més la impostura del progressisme nostrat (Comuns, PSC, i altres) que insisteixen en pactar el referèndum amb el govern espanyol i en culpabilitzen el govern català per no avenir-s'hi. Quina és la seva alternativa ? Les

absències a la manifestació d'avui són definitòries d'una actitud mesella envers l'ordre establert que s'estén a tots els àmbits de la seva actuació (no es pot inhibir-se en la qüestió nacional i predicar la revolució en l'ordre social). Així com a Espanya el bloc PP-PSOE ha tancat files, al nostre país el front català d'ordre (PP-PSC-C'S-Comuns) també ho fa desapareixent així tota oposició al poder espanyol fora de l'independentisme.

En segon lloc, la repressió contra Artur Mas i per extensió contra el PDeCat com van ser les detencions d'Antoni Vives i altres, revaloritza el paper del liberalisme patriòtic i lluny d'enviar-los a la paperera de la història -com pretendia el cupaire Benet Salellas- els situa encara més com a elements capdavaners del procés sobiranista. I més quan és el president Puigdemont qui lidera la iniciativa política des del Govern de la Generalitat malgrat la rancúnia cada cop menys soterrada d'ERC que només aspira a guanyar unes noves eleccions autonòmiques un cop el referèndum es vegi frustrat per la reacció estatal. ERC espera una claudicació que Carles Puigdemont mai acceptarà.

Aqueixa incongruència interna del govern català, sumada al sectarisme dels anticapitalistes de la CUP, és el punt feble del costat català, una feblesa que només se superarà per la mateixa dinàmica del conflicte atiat per la irrefrenable repressió estatal fins que aquesta arribi al punt de ruptura, com encertadament preveu en Vicent Partal. Fins que això arribi, però, passaran temps extraordinàriament durs que posaran a prova la capacitat de resistència i la congruència de l'independentisme català.

La il·lusió i esperança en la llibertat és del costat català, del costat espanyol només hi ha rancúnia, el recurs a la violència i la por a reconèixer el fracàs d'un estat fallit en tots el àmbits.

[Blog d'en Jaume Renyer](#)